

Майстер виробничого навчання Марія Неділько:

“У стінах ліцею живе дух залізничної справи”

Найстаріший навчальний заклад профтехосвіти на Буковині – Чернівецький професійний ліцей залізничного транспорту. Ця назва вже п'ята за 58-річну історію його існування. У далекому й нелегкому 1945 році цей заклад називався залізничне училище №1. Для випускників училища старшого покоління ця назва – найрідніша. Та як би не називалося училище, незмінним залишалось основне його завдання – підготовка кваліфікованих робітничих кадрів для залізниці. Помічники машиністів локомотивів, слюсарі з ремонту рухомого складу, чергові по станції, колійники, провідники пасажирських вагонів, токарі, ковалі – тисячі кваліфікованих спеціалістів виховали педагоги та майстри нашого училища.

Нелегкою є праця педагогів, які щоранку зустрічають дітей в аудиторіях ліцею, утверджуючи в їхніх серцях професійні знання, виробничий досвід та любов до праці.

Багато що згадується мені, коли навідуюся в рідне училище, де в післявоєнні роки я здобув професію локомотивника. Сьогодні тут працює понад 50 педагогів – високопрофесійні викладачі та майстри. Серед них і майстер виробничого навчання Марія Григорівна Неділько. Вона виховувалася в багатодітній сільській родині, дідусь працював у дистанції колії, можливо, це й стало причиною вибору її професії.

Старший брат Марії Микола Неділько, який працює механіком СЦБ, продовжив справу діда, а Марійка, закінчивши десятирічку, стала студенткою Чернівецького залізничного технікуму. У 1988 році вона отримала диплом “Технік-механік вагонного господарства”. “Це якраз був перший випуск у техні-

кумі, коли скерування на роботу не надавали, тому молоді спеціалісти повинні були самотужки працевлаштовуватися”, – згадує Марія Григорівна.

У вагонному депо Чернівці вакансій не було, Стрийський вагоноремонтний завод не надавав житла, а на роботу в Росію набирали тільки чоловіків. Таким чином Марія Неділько, як і її подруги, опинилася без роботи за спеціальністю.

Влаштувалася працювати на оборонно-промислове об'єднання – завод “Кварц”, який через кілька років припинив своє існування. 1993-й рік був для жінки знаковим, вона стала майстром виробничого навчання в залізничному училищі, де розпочали готувати провідників пасажирських вагонів. Відразу прийняла групу вихованців і цілком віддалася нелегкій педагогічній роботі.

Досвідчені майстри-педагоги по-батьківськи давали настанови

молодій майстрині, передаючи свої багаті професійні знання. Із теплотою й сердечною вдячністю згадує Марія Неділько Богдана Кусого та Любов Горбенко, які в перший рік її роботи підставили своє плече, допомагаючи молодшій колезі в нелегкій педагогічній роботі. Ці майстри-ветерани і сьогодні поряд з молодими майстрами – виховують юне покоління залізничників.

За перші шість років роботи Марія Григорівна виховала три групи (90 осіб) провідників пасажирських вагонів, яких скерували в різні депо нашої залізниці. Згодом їй доручили вишкіл групи учнів, які вивчатимуть професію чергових по станції. Для Марії Неділько цей напрям у роботі був

новим, тому вона уважно вивчала технічну літературу, стажувалася в чергових по станції Чернівці, набуваючи практичного досвіду в керуванні рухом поїздів. Це дало можливість підготувати п'ять груп (150 осіб) кваліфікованих чергових по станції. Крім основної педагогічної роботи, Марія Неділько майже з перших днів роботи в училищі активно долучилася до профспілкових справ. Її обрали членом профкому, а в 2010-му році – головою профспілкового комітету. Відтак завдання і масштаби профспілкової роботи стали значно ширшими, включаючи турботу про ветеранів війни бойових дій та ветеранів праці, що вийшли на заслужений відпочинок. Крім того, у ліцей-училищі пам'ятають і віддають шану

педагогам-першопрохідцям, які заклали підвалини професійної освіти в післявоєнні роки. Їхні імена золотими літерами назавжди вписані в історію нашого училища.

Ось уже два десятиліття трудиться в ліцеї висококласний майстер-педагог Марія Неділько. Її професійна робота в поєднанні з громадською діяльністю слугує добрим прикладом для молодих колег. Профспілкова організація ліцею налічує 450 членів. Тут працюють спортивні секції, гуртки художньої самодіяльності та технічної творчості. Усю цю роботу треба спрямовувати в потрібне русло, щоб потім тішитися результатами змагань, конкурсів і оглядів. У цій царині ліцей має хороші досягнення.

Вчать в ліцеї й діти, позбавлені батьківського піклування, якраз цим учням дирекція та профком ліцею приділяють особливу увагу. Діти-сироти отримують підвищену стипендію, а також безкоштовне харчування. Після закінчення навчання в ліцеї їм надають робочі місця на підприємствах.

На жаль, нині питання працевлаштування молоді набуло особливої гостроти. Але, незважаючи на ці негаразди, згуртований колектив ліцею гідно продовжує нелегку працю на педагогічній ниві.

Старіти ліцею не дозволяє його покликання – навчати молодь, готувати кваліфікованих спеціалістів. Цей “вічний двигун” рухають і викладачі, і майстри, які з роками набували досвіду, не втрачаючи молодечої енергії, у безупинному прагненні до вдосконалення, що не дає виглядати старомодним і жити вчорашнім днем.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ, випускник Чернівецького залізничного училища №1 1955 року
На фото: Марія Неділько веде урок

▼ ПРЯМА МОВА

Лікарняна каса у житті і долі залізничників

Машиніст електростанції пересувної (колишній монтер колії) Стрийської дистанції колії Михайло Перевізник:

– Після серцевого нападу, який трапився зі мною на роботі у 2011 році, карета швидкої доставила мене до вузлової лікарні ст. Стрий. Лікарі констатували інфаркт міокарда. Продовжив лікування в інфарктному відділенні Клінічної лікарні Львівської залізниці. Та без операції все ж не обійшлося – у липні 2012 році у Львівській обласній клінічній лікарні мені успішно зробили складну операцію на серці. Через два місяці я повернувся до праці у Стрийську дистанцію колії. Коли згадую ті події, важко уявити, як би я “перейшов” усе це без підтримки керівника нашої дистанції колії, профспілки і, звичайно, Лікарняної каси. Операція на серці дорожівартісна, я вдячний Лікарняній касі, яка виплатила мені компенсацію у 20 тисяч гривень. Сьогодні, щоб хворіти, треба мати кошти, тож варто берегти здоров'я. Та коли проблеми зі здоров'ям усе ж з'явилися, не втрачайте надії на одужання, на матеріальну підтримку Лікарняної каси.

Бухгалтер ВП “Вокзал ст. Рівне” Наталія Павлюк:

– Я вдячна ГО “Лікарняна каса Львівської залізниці” за підтримку. Минулого року мала необережність власти і зламати голі ногу у 3-х місцях. У міській лікарні Рівного мені вставили пластини для кращого зростання кісток. Близько чотирьох з половиною місяців не вставала, загалом на лікарняному перебувала 8 місяців. Я дуже вдячна Лікарняній касі, яка не залишила мене наодинці з бідом – мені відшкодували понад 8 тисяч гривень. На сьогодні я, як і раніше, працюю на своєму робочому місці. Незабаром мене очікує ще одна операція із видалення пластини, тож знову звернуся за допомогою у Лікарняну касу, бо самотужки не зможу профінансувати витрати. Дякую Лікарняній касі за допомогу та надію.

Колішній майстер із ремонту малої механізації і електрообігріву, нині розподілювач робіт Кам'янки-Бузької дистанції колії Ігор Петрик:

– Минулий рік для мене був складний – мені зробили операцію на серці із заміною артеріального клапана. Вроджені вади серця з роками далися взнаки. Дев'ятого серпня у Львівській обласній клінічній лікарні мене оперував хірург Віталій Григорович Оверчук. Я дуже вдячний йому за це. Згодом я звернувся з пакетом документів та чеками за придбані ліки до Лікарняної каси, і мені повернули 20 тисяч гривень. Це – дуже відчутна допомога, адже операція була складна і дорога. Своєму одужанню завдячую і Лікарняній касі, вона допомогла не лише мені, але й тисячам залізничників подолати і хвороби, і фінансові проблеми. За матеріальну допомогу щиро дякую моєму трудовому колективу, профспілковому комітету, начальнику залізниці. Наприкінці грудня 2012-го я став до праці. Почуваюся добре і сподіваюся ще попрацювати для залізниці.

Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування Сарненської дистанції колії Павло Волошин:

– Перелом кісток на нозі я отримав удома, одразу потрапив на операційний стіл у районну лікарню. У червні 2012-го у мене стався повторний перелом, зламалася вставлена у кістку пластинка. Другу операцію робили в Рівненській обласній лікарні, де лікарі змушені були в головну кістку вставляти штир. Згодом знімок підтвердив, що кістка зрослася добре. Лікарняна каса відшкодувала мені вартість штиря – 8 тисяч гривень. Я дуже вдячний за це усім членам Лікарняної каси, з чіх внесків я отримав допомогу.

Оператор дефектоскопічного візка Хустської дистанції колії Олег Вислинський:

– Два роки тому зі сильними болями у спині я звернувся до вузлової лікарні ст. Королево, та конкретної допомоги там мені не надали, тож поїхав до Львівської клінічної лікарні залізниці, де у мене виявили проблеми з ногою. Лікарі порадили їхати в Чернівці і там робити операцію. Тож минулий рік для мене був важким: мені замінили кульшовий суглоб лівої ноги, операція коштувала 58 тисяч гривень. Коли подав до Лікарняної каси всі необхідні документи і чеки, то був приємно здивований – мені повернули 37 тисяч гривень. Щиро кажучи, не вірилося, що таке – можливо. Нині почуваюся добре, працюю у дистанції колії. Приємно, що у скрутний момент Лікарняна каса допомогла мені коштами. Усе це додає наснаги до праці, до життя, до виконання батьківського обов'язку – виховання своєї донечки.

(Продовження теми на 6-7 стор.)